

Johannes! Jeg har læst det i dit Blik for længe siden! Oftere, end du vistnok selv anede, røbede du dine Følelser. — Ja, saadan er det altsaa endt med os to! Den Gift, der engang i Tidernes Morgen blev udsaaet i vor Slægt, har nu fuldendt sit Opløsningsværk ogsaa mellem dig og mig. Er det underligt, at Fremmede kalder os danske for et dødsdømt Folk? Hvordan skal de tro andet om os? ... Husker du en Sommerdag for tretten-fjorten Aar siden — det var i vor første Studentertid — vi sad oppe paa Skamlingsbanken og saae ned mod Grænsen og talte om Danmarks Fremtid? Det var den samme Dag, du betroede mig, at du var hemmelig forlovet med Rosalie. Husker du det Løfte, vi gav hinanden — vi to Fostbrødre, der havde blandet Blod allerede i Mors Liv? Og nu igaar stod du frem og skamskændede mig for en Forsamling af sammenløbet Rak og Pak! Saadan har du holdt dit Løfte!“

Præsten stod stadig henne ved Pulten og betragtede sin Broder ligesom fra det fjerne med et dybt bedrøvet Blik. Et Par Gange rykkede det omkring hans Mund, mens Doktoren talte.

„Hvorfor har du ikke villet gaa i dig selv, Povl? Bøj dig for Kristus! Saa vil alting blive anderledes! Hvorfor vil du blive ved at trodse den Almægtige? Du taler om Opløsningen i Folket. Ja, det er Straffen for vor Ulydighed mod Gud!“

Doktoren rejste sig.

„Du er en syg Mand, Johannes! Det er din Undskyldning, og derfor skal jeg endnu en Gang tilgive dig.“ —